

og naar der nu deklameres om, at Viborg skulde tages under Armene, saa kan jeg ikke tilbageholde den Ytring, at jeg vilde have ønsket, at de Medlemmer, som med saa stor Varme have forsvaret Byerne, den Gang, da meget store Byinteresser laa her paa Tingets Bord, havde husket paa dem og ikke flaaet dem. Alverden ved godt, hvad jeg mener hermed. Jeg foreslaar altsaa, at man følger Flertallet, og jeg agter at stemme for Forslaget, skønt jeg indser, at Slaget er tabt.

Justitsministeren (Alberti): De Ændringsforslag, som under dette Afsnit ere til Behandling, berøre ikke noget af Lovforslagets Hovedprincipper, og jeg antager derfor ikke, at der vil blive nogen langvarig Strid om dem, maaske med Undtagelse af Spørgsmaalet om Aarhus—Viborg. En Række Ændringsforslag forekommer mig at være ret underordnede — f. Eks. Ændringsforslag Nr. 11 om at rette Byting til Byret. Derimod kan der selvfølgelig ingen Indvending gøres. Ligeledes Ændringsforslag Nr. 19 om Udstedelse af almindelige Forskrifter for Retsbøgernes Førelse ved kongelig Anordning. Forslaget om, at Højesterets Erklæring skal indhentes ved Besættelsen af Dommerembeder i Højesteret, forekommer mig ogsaa ret underordnet; om det udtrykkeligt er foreskrevet i Loven eller ikke kommer omtrent ud paa et, da jeg gaar ud fra, at ingen Justitsminister vil træffe sit Valg eller gøre Indstilling om et saadant Embede, uden at han paa den ene eller den anden Maade enten ved Forhandling med Justitiarius eller med Højesteret i sin Helhed har hørt, hvorledes Opfattelsen i det givne Tilfælde er hos Retten selv. Ligeledes anser jeg Ændringsforslaget under Nr. 65 for ret underordnet. Det gaar ud paa, at Sagførere, der have benificerede og offentlige Sager, ikke kunne fratages disse uden efter Erklæring fra den paagældende Ret. Ogsaa her gaar jeg ud fra, at selv om der ikke staar noget saadant i Loven, vil ingen Justitsminister gaa hen og fratage en Sagfører disse Sager uden i Forvejen at have forhørt den Ret, ved hvilken han virker. Ligeledes forekommer Ændringsforslag Nr. 25 mig at være noget underordnet. Det foreslaar, at Embedsfradømmelse forandres til Afsættelse. Jeg maa her tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at den paagældende Paragraf i Lovforslaget netop i Modsætning til Begrebet Embedsforbrydelse efter Straffeloven, indfører et nyt Begreb „Embedsfradømmelse“.

der skal anvendes af Domstolene i Tilfælde, hvor Straffeloven ikke vilde hjemle Embedsforbrydelse. Men det er jo i og for sig ret underordnet, om man bruger det ene eller det andet Udtryk. Heller ikke lægger jeg stor Vægt paa de Ændringer, der ere stillede med Hensyn til de nuværende Sagføreres Adgang til at procedere ved Landsretterne. Det forekommer mig ganske vist, at saaledes som Lovforslaget paa dette Punkt er affattet, er der i Virkeligheden taget Hensyn til alle berettigede Interesser. Naar man beskyttede de Virksomheder, der ere i Udøvelse i det givne Øjeblik, saa gør man efter min Mening alt, hvad der med Føje kan forlanges, men mener det høje Ting, at man bør gaa det lille Skridt videre og beskytte ikke blot de Sagførere, der for Tiden ere i Virksomhed, men ogsaa andre, saa skal jeg ikke have væsentlige Indvendinger at gøre derimod. Heller ikke vil jeg kunne gøre nogen Indvending mod Ændringsforslaget under Nr. 60 om, at Sagførere kun skulle kunne have Kontor eet Sted. Jeg mener heller ikke, der kan gøres nogen stor Indvending mod Ændringsforslag Nr. 67 om, at Sagførere skulle vise Retten Hensynfuldhed og Agtelse. Selvfølgelig skulle Sagførere vise Retten Hensynfuldhed og Agtelse; naar en saadan Bestemmelse imidlertid ikke findes i Lovforslaget, skyldes det jo den Omstændighed, at disse Ord, som fandtes i Kommissionens Forslag, bleve udstemte i Folketinget, ikke fordi man i Folketinget ikke var enig i Bestemmelsens Indhold, men fordi man fandt, at det var noget, der fulgte af sig selv, og at det var mærkeligt, at man udtrykkeligt foreskrev, at Sagførerne skulde vise Hensynfuldhed og Agtelse over for Retten, naar man ikke samtidig gik til at foreskrive, at Dommerne skulde vise Hensynfuldhed og Agtelse over for Sagførerne, hvilket de jo lige saa upaatvivlelig skulle og bør. Lige over for dette er der i Betænkningen gjort en Bemærkning om, at der i Lovforslaget — det er vistnok i § 34 — staar en Regel om, hvorledes man skal kunne klage over en Dommer til højere Ret, naar Dommeren opfører sig paa utilbørlig Maade, og at man derfor finder det lidt underligt, at der ikke er en udtrykkelig Bestemmelse i lignende Henseende med Hensyn til Sagførere. Hertil maa jeg dog sige, at den Regel, der er givet i § 35 med Hensyn til Dommerens Optræden i Retten, kun kan korrespondere med de Regler, der gælde og ogsaa